

Nada de nada

Lidia Pujol homenatja Cecilia sota un cel gravat per 130 persones confinades

Evangelina Sobredo Galanes, més coneguda com a Cecilia, va néixer a Madrid l'11 d'octubre del 1948 i va morir en un accident de cotxe el 2 d'agost de 1976, quan només tenia 27 anys. Encara avui en recordem *Un ramito de violetas* (<https://www.catorze.cat/noticia/10690/ramito/violetas>), *Dama, dama* o *Amor de medianoche*.

Lidia Pujol (<https://www.catorze.cat/noticia/12930/lidia/pujol/es/impossible/estimin/igual/estimem>) li ha volgut retre homenatge amb el disc *Conversando con Cecilia*, que sortirà a finals d'any i que us convidem a tastar presentant-vos-en el primer avançament, *Nada de nada*: "Des de fa més de dos anys, la veu de Cecilia ressona en el meu context vital i relacional. A poc a poc, cantar els seus versos s'ha tornat quelcom íntim, natural i necessari. No sols m'interpel·la el contingut, sinó la forma d'interpretar-lo. Cecilia no jutja, no acusa, no hi ha empipament. Amb certa ironia, tranquil·la i amablement, explica el que veu i parla des de la pròpia experiència." "La lletra de Cecilia posa en relació allò insignificant amb la possibilitat d'infinít. I ara més que mai, ens ofereix l'oportunitat d'afrontar les pors, de buscar espais de trobada."

I en el vídeo, aquest espai és el cel: 130 persones, de matinada, al migdia, al vespre, amb sol, pluja, núvols, han alçat la mirada i l'han gravat des de la casa on estan confinats: "Simbolitzen l'anhel d'amor i llibertat per dessorre de la funcionalitat, la repetició, les presses, el control, l'obediència, el consum sense mesura. *Nada de nada*: som res i alhora tot. De ningú i alhora som tots."

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=X81ZDOU1BWE>

La espuma del mar,
un grano de sal o de arena.
Una hebra de pelo,
una mano sin dueño,
un instante de miedo,
una nota perdida,
una palabra vacía en un poema,
una luz de mañana
así de pequeña soy yo,
nada de nada.

Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.
Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.

Un copo de nieve,
una lluvia que llueve,
un pensamiento,
un abismo entreabierto,
una palabra callada,
un lo siento,
un paso sin huella,
soy un camino que no tiene destino,
una estrella apagada,

así de pequeña soy yo,
nada de nada.

Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.

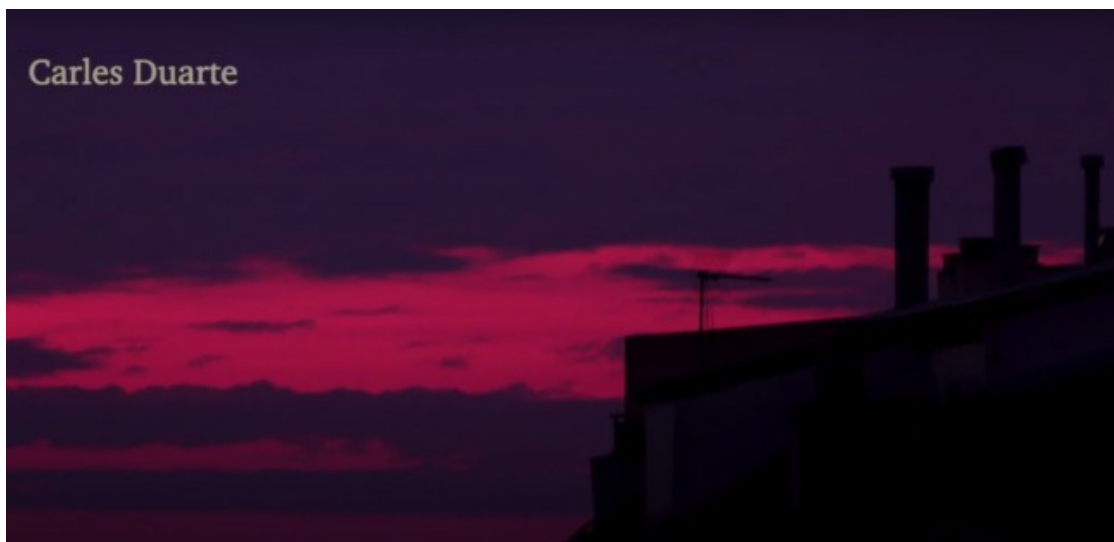
Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.

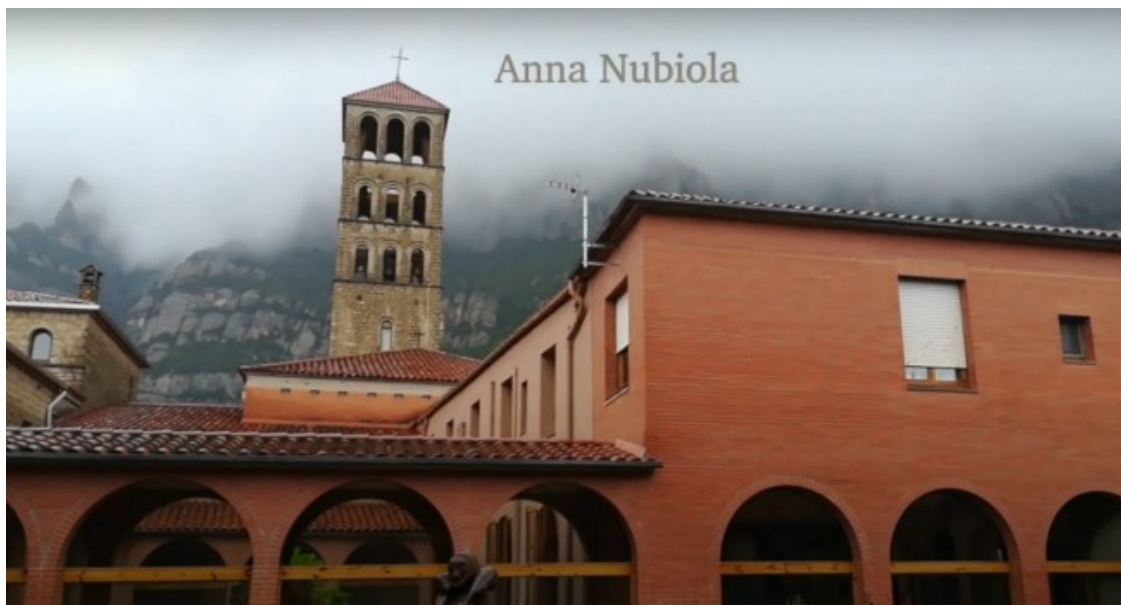
Un soplo de vida,
una verdad que es mentira,
un sol de invierno,
una hora en tu noche,
el silencio de adioses,
un sin quererlo,
un segundo en tu sueño,
soy un peldaño subiendo tu escalera,
una gota sin agua,
así de pequeña soy yo,
nada de nada.

Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.

Nada de ti, nada de mi,
una brisa sin aire soy yo,
nada de nadie.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=7R9NxOacfj0>

Foto: Ada Vilaró